

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У 11362/15
13.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва за трговину и услуге "А.А." са седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Милорад М. Ђорђевић, адвокат из Београда, Његошева 31в, поднетој против туженог Министарства финансија РС, Пореска управа, Сектор за порескоправне послове и координацију – Регионално одељење за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења, број: 300-418-00-00054/2015-11000 од 27.06.2015. године, у предмету понављања пореског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.12.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија РС, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију – Регионално одељење за другостепени поступак Београд, број: 300-418-00-00054/2015-11000 од 27.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на закључак Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије – Управе јавних прихода града Београда – Сектор јавних прихода за подручје градских општина – Одељење Палилула, број: 418-3/6/2015 од 06.04.2015. године. Ожалбеним закључком одбијен је захтев тужиоца за понављање поступка за утврђивање обавеза по основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта на локацији ..., кат.парцела

број ... КО ..., као неоснована.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.07.2015. године тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања јер сматра да је доставио валидне доказе да је првостепени орган двоструко задуживао за накнаду за грађевинско земљиште и тужиоца и прву српску фабрику шећера "Б.Б.". Указује да се више пута безуспешно обраћао надлежном органу ради добијања информације да ли је за коришћење грађевинског земљишта на катастарској парцели ... КО ... задужена српска фабрика шећера "Б.Б.", са којом је тужилац, као закупца, имао закључен уговор о закупу, као и да је тек 19.02.2015. године, посредством овлашћеног лица за поступање по захтевима за приступ информацијама од јавног значаја, тужиоцу достављен одговор Секретаријата за финансије Градске управе града Београда, из кога произлази да је обвезнику ПКБ Индустрија шећера "Б.Б." за објекте укупне површине 439.978 м² у ..., Пореска управа, Филијала Палилула утврдила накнаду за коришћење грађевинског земљишта за 2006. годину. Како је тужилац доставио наведени доказ којим се несумњиво потврђује да је првостепени орган два пута, различитим лицима, тужиоцу и Првој српској фабрици шећера, утврдио накнаду за грађевинско земљиште за исту непокретност, у истом временском периоду, од 01.01.2006. до 31.12.2013. године, то су нетачни наводи управних органа да није доказао двоструко задуживање. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење туженог органа, те обавезе туженог да тужиоцу исплати трошкове управног спора, колико буду изнели до окончања овог поступка, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је одлуку као у диспозитиву донео применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, налазећи да је правилно првостепени орган ожалбеним закључком одбио захтев тужиоца за понављање поступка као неоснован. Овакву одлуку тужени је донео налазећи да се не може прихватити тврдња тужиоца да је доказао основаност поднетог предлога за понављање поступка од 24.03.2015. године изношењем нових чињеница и доказа, а на основу одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр.30/10) прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средстава у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним

и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Одредбом члана 244. истог Закона, прописана је дужност странке да у предлогу за понављање поступка учини вероватним околности на којима заснива предлог, као и околност да је предлог стављен у законском року.

Одредбом члана 246. став 1. истог Закона, прописано је да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Ставом 2. истог члана прописано да ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, орган ће својим закључком одбацити предлог за понављање поступка.

Испитујући законитост оспореног решења, Управни суд је нашао да је тужени орган повредио правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), будући да разлози из образложења оспореног решења не произлазе из стања у списима предмета.

Из стања у списима предмета произлази да је тужилац поднео предлог за понављање поступка број 418/3/6/2015 окончаног решењима првостепеног органа: број I-02-418-1/827/2006-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/827/2007-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/827/2008-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/827/2009-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/ПГ/297/-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/4545/2011-2011 од 15.09.2011. године, број I-02-418-1/3802/2-015 од 06.03.2012. године и број I-02-418-1/3200/2013-015 од 24.04.2013. године, којима је тужиоцу утврђена обавеза на име накнаде за коришћење грађевинског земљишта по уговору о закупу са Првом српском фабриком шећера "Б.Б." број II/1506 од 31.12.2004.године и анекса број 2/1106 од 06.09.2005.године, за земљиште на адреси ..., КП ... КО ..., ... бр..., на површину од 14.191м². Предлог за понављање поступка поднет је на основу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, са разлога што је тужилац прибавио и доставио доказ за који сматра да могао довести до друкчијег решења да је био изнет или употребљен у ранијем поступку. Првостепени орган је ожалбеним закључком одбио предлог тужиоца као неоснован јер је утврдио на основу поднетих пореских пријава за коришћење грађевинског земљишта и стварног стања да тужилац и даље користи наведени простор због чега сматра да нема нових чињеница за понављање поступка. Међутим, првостепени орган је приликом одлучивања о поднетом предлогу тужиоца учинио битне повреде правила поступка јер у ожалбеном закључку није несумњиво навео законски основ за понављање предметног поступка у односу на који испитује поднети захтев, већ је паушално навео да поступа у складу са одредбама члана 239.-246. Закона о општем управном поступку. Осим наведеног, првостепени орган је закључком одбио као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка, чиме је поступио супротно цитираној одредби члана 246. Закона о општем управном поступку.

Међутим, како је према одредби члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку орган коме је поднет предлог дужан да испита благовременост

предлога која се цени према правилима из члана 242. наведеног закона, затим да ли је предлог поднело овлашћено лице што се цени према одредби члана 240. истог закона, те да ли је околност на коме се предлог заснива учињена вероватном, а која околност се цени према конкретном разлогу из члана 239. Закона о општем управном поступку, па уколико неки од наведених услова није испуњен, закључком одбацује предлог за понављање поступка, сагласно одредби члана 246. став 2. истог закона, то су по оцени суда закључком првостепеног органа повређена правила поступка која тужени орган није отклонио у поступку по жалби, сагласно овлашћењима из члана 232. Закона о општем управном поступку.

Код изложеног, по оцени суда, у оспореном решењу нису дати јасни и правно аргументовани разлози на којима се заснива одлука туженог органа, односно разлози образложења оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива истог, због чега се за сада не може прихватити као правилан закључак туженог органа да је оспорени закључак правилан, те да су се испунили услови из члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији да се жалба тужиоца одбије као неоснована. Стога је, по оцени суда, оспорено решење донето уз повреде правила поступка поступка прописаних одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, у вези члана 232. и 235. истог Закона.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, надлежни орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 67. Закон о управним споровима, с обзиром да тужилац није определио трошкове, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.12.2018. године, 16 У 11362/15

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ